

[Pia Christmas-Møller]

inden for 200-timers-grænsen. I dag omfatter 200-timers reglen kun lønarbejde.

Vi har aftalt, at kompensationsniveauet udgør en helt fast 82-procents-sats uanset indkomstforhold – p.t. svarende til 56 kr. pr. nedsat arbejdstime. Det vil give specielt folk med meget små indtægter et løft, hvilket er særdeles rimeligt. Det samme sker på delpensionsområdet.

Alle ændringerne træder i kraft den 1. januar 1995, og det er ikke tilfældigt, for forligspartierne er enige om, at nu skal der lægges et massivt pres på overenskomstforhandlingerne, så de åbner for flere deltidsjob. Det, vi aftalte med regeringen den 14. april, er altså – set fra konservativ side – et stort skridt i den rigtige retning.

Det flotte resultat afspejler den gode forhandlingstone, og indtil i går kl. 16.00 havde jeg tænkt mig i dag at rose arbejdsministeren for det, som man kunne kalde hendes svendeprove. Men ved gennemgangen af aftalens udmøntning i lovforslag er der så stor forskel på væsentlige punkter i lovforslagene og det aftalte, at hele forliget i dette øjeblik hænger i en overordentlig tynd tråd. Det er brandærgeligt, at det skulle gå sådan.

Lad mig nævne et par af de punkter, som er særdeles problemfyldte:

Forligsaftalen indebærer, at såvel delefterløn som delpension skal ydes med en helt fast 82-procents-sats, svarende til 56 kr. pr. nedsat arbejdstime. Det er ikke efterlevet i det lovforslag, socialministeren har fremsat.

Derudover er der sket en anden ændring mellem forligsteksten og lovforslaget; det drejer sig om den særlige 63-års-regel. Her har ministeren gennemført en ændring i det lovforslag, der nu ligger fremme, i forhold til det, der var aftalt på det sidste forhandlingsmøde, og det er en ændring, som medfører en merudgift for statskassen. Det kan ikke være rigtigt, at man optræder på den facon.

Nuvel, det er gået lidt hurtigt her på det sidste, og det er da muligt, at en del af det skyldes fejl, og vi vil gerne åbne for, at vi får det rettet her på målstregen, så vi stadig væk har et forlig, som vi alle sammen kan være tilfredse med. Derfor er jeg meget spændt på, hvad arbejdsministeren har at sige til os efter ordførerrunden.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er noget forbløffet over fru Pia Christmas-Møllers ret dramatiske tonefald, men lad det nu ligge.

Det, jeg har forstået at der er forståelsesproblemer med for Det Konservative Folkeparti – nu har Venstres ordfører ikke haft ordet, men jeg går ud fra, at det også nogenlunde dækker Venstres ordførers opfattelse – er forståelsen af to punkter i forligsaftalen, nemlig de to punkter, hvoraf det meget klart fremgår, at arbejder man mere end 200 timer i efterlønnsordningen, så modregnes indtægten fuldt ud i efterlønnen. Det er det ene, som der har været diskussion om så sent som i går.

Det andet er så, hvorvidt man har givet indrømmelser eller udvidet grundlaget i forhold til aftaleteksten, når det drejer sig om, hvilke principper der skal lægges til grund, når man benytter sig af delefterlønnsordningen og derefter går over på efterløn. Der står det meget klart i forligsteksten, at ved senere overgang til efterløn tages perioder med delefterløn ikke i betragtning ved indplacering i efterlønnsordningens trin 1 og trin 2, og det betyder, at der i efterlønnsordningen ikke foretages ændringer for den gruppe, der i første omgang har brugt sin mulighed for delefterløn. Og de udvidelsesområder, som fru Pia Christmas-Møller antyder, betyder sådan set, at det er et spørgsmål om 1 eller 2 mio. kr. med hensyn til forståelsen af, hvad der skiller mellem Venstre og De Konservative på den ene side og Socialdemokratiet og regeringspartierne og SF på den anden side.

Jeg er meget forundret over den ordførertale, fru Pia Christmas-Møller netop har holdt, for denne udmøntning af aftalen flugter fuldstændig med, hvad der klart og tydeligt står i aftaleteksten. At der må have været forståelsesproblemer hos Venstre og De Konservative, forstod jeg i går, og forstår jeg nu, og jeg forstår, at Det Konservative Folkeparti, som har arbejdet for denne sag i ganske mange år, er klar til at springe fra aftalen. Det vil jeg dybt beklage, og det står jeg fuldstændig uforstående over for, men det er selvfølgelig et valg, som Det Konservative Folkeparti selv foretager.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må indrømme, at jeg også synes, det er lidt ærgerligt, at fru Pia Christmas-Møller farer